

PARAULES DE VIDA

El Seminari, missió de tots

Aquest diumenge anterior a la solemnitat de sant Josep celebrem en la nostra diòcesi el Dia del Seminari. El lema triat per a enguany ens recorda que no podem considerar el Seminari com una realitat desconnectada de la vida de l'Església diocesana i de les parròquies. Del que siga avui el Seminari depèn en gran mesura el futur eclesial i pastoral de les comunitats parroquials. Per això, si valorem l'Església, hem de demanar a Déu que hi haja joves que paren atenció a la possible crida del Senyor i que siguin capaços de respondre amb generositat posant-se al servei de l'Evangelí.

Actualment la realitat dels nostres seminaris no és com ho era fa unes dècades. Però gràcies a Déu, hi ha petits signes d'esperança que ens ajuden a descobrir que el Senyor continua convidant a joves perquè col·laboren amb Ell en la missió de ser sembradors del seu Regne mitjançant l'anunci de l'Evangelí, la celebració dels sagraments i el testimoniatge de la caritat cap als més pobres. Durant aquest curs són cinc els joves que s'estan preparant per al sacerdocí, rebent la formació en el Seminari interdiocesà i en la Facultat de Teologia de Catalunya. És un do que hem d'agrair a Déu. Demanem perquè perseveren en el desig de seguir i servir al Senyor vivint la vocació com un vertader camí de santedat. Una vocació sacerdotal és au-

tèntica si qui la sent en el seu cor la viu amb el desig de ser sant.

El Seminari és una realitat que tots hem de cuidar i valorar. En les famílies cristianes aquesta responsabilitat es viu si els pares eduquen als fills valorant positivament la vocació sacerdotal; els sacerdots estan cridats a donar testimoniatge que, malgrat les dificultats que patim en aquests moments a l'Església, és possible viure amb alegria el ministeri lliurant-se generosament al servei del Senyor; els catequistes tenen la gran responsabilitat de sembrar en el cor dels xiquets i joves que es preparen per a rebre els sagraments de

la Iniciació Cristiana, l'amor a Jesús i el desig de viure com Ell; les comunitats parroquials no haurien de deixar de demanar al Bon Pastor que no els falte el testimoniatge de pastors segons el seu cor. En aquests moments tots tenim la responsabilitat de mostrar la bellesa de la vocació sacerdotal posant en valor l'exemple de tants preveres que, en la senzillesa del treball diari, en la dedicació constant a les seues parròquies i en la disponibilitat per a servir gasten la vida dia a dia. D'això, que és el que viu la immensa majoria dels sacerdots, no parlen els mitjans de comunicació social.

La celebració del Dia del Seminari ha de ser també una ocasió perquè en la catequesi i en els grups juvenils de la nos-

tra diòcesi es parli als xiquets i joves de la vocació sacerdotal. Gràcies a Déu sé de molts joves que, quan han conegut a un sacerdot lliurat a la seua missió i que viu amb alegria la vocació, valoren el seu lliurament perquè els ha ajudat a créixer com a persones i com a cristians. M'agradaria que cada jove que ha tingut aquesta experiència es plantejés la possibilitat que també a ell estigués cridant-lo el Senyor.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (i II)

La compassió s'oposa a la indiferència, però també al sectarisme, a l'elitisme i a qualsevol pràctica exclouent. Ser indiferent és passar de llarg. És un mecanisme de defensa per a no haver de sentir el dolor del món. Un acte de covardia. La compassió trenca l'hermetisme del cercle, es projecta més enllà, no fa diferències entre els de dins i els de fora. No és selectiva. S'obre de bat a bat a l'altre i comparteix el seu patiment.

És sentir la unitat, sense deixar de ser singular. És un acte de consciència que consisteix en eixamplar mentalment els límits del propi món, en estendre les fronteres de l'amor i eixir fora del camp apatat per incloure tots, per donar-se a tots.

En l'acte compassiu, tot ésser és percebut com a igual, com a membre del mateix organisme. La compassió no salva per art de màgia. És un sentiment que es tradueix en una acció concreta i plàstica. És una vivència que commou, que activa tots els òrgans del cos en una única direcció: pal·liar el patiment de l'altre.

Compadir-se és parar-se, ajupir-se, donar consol, donar pa al qui té gana, donar aigua al qui té set, curar les ferides al qui està malferit, és escoltar al qui necessita ser escoltat, perdonar al qui sent el rosec de la culpa, plorar amb el qui plora, pregar amb el qui prega, posar-se al seu costat.

Allí on hi ha un rastre d'asimetria, desapareix la compassió. L'asimetria condueix a la humiliació de l'altre. Ningú no vol ser objecte de misericòrdia, ningú vol ser mirat amb condescendència, per sobre de l'espatlla. La compassió no és superioritat; és identificació total amb l'altre i això solament és possible si hi ha equitat.

Compadir-se és sentir el món com a casa, sentir l'altre com a germà en l'existència. És experimentar el seu sofriment com a propi. És la tristesa nascuda del mal aliè. És la vertadera essència de la humanitat.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

El Seminario, misión de todos

Este domingo anterior a la solemnidad de san José celebramos en nuestra diócesis el Día del Seminario. El lema escogido para este año nos recuerda que no podemos considerar el Seminario como una realidad desconectada de la vida de la Iglesia diocesana y de las parroquias. De lo que sea hoy nuestro Seminario depende en gran medida el futuro eclesial y pastoral de las comunidades parroquiales. Por ello, si valoramos la Iglesia, debemos pedir a Dios que haya jóvenes que presten atención a la posible llamada del Señor y que sean capaces de responder con generosidad poniéndose al servicio del Evangelio.

Actualmente la realidad de nuestros seminarios no es como era hace unas décadas. Pero gracias a Dios, hay pequeños signos de esperanza que nos ayudan a descubrir que el Señor sigue invitando a jóvenes para que colaboren con Él en la misión de ser sembradores de su Reino mediante el anuncio del Evangelio, la celebración de los sacramentos y el testimonio de la caridad hacia los más pobres. Durante este curso son cinco los jóvenes que se están preparando para el sacerdocio, recibiendo la formación en el Seminario interdiocesano y en la Facultad de Teología de Cataluña. Es un don que debemos agradecer a Dios. Pidamos para que perseveren en el deseo de seguir y servir al Señor viviendo su vocación como un verdadero camino de santidad. Una vocación sacerdotal es auténtica si quien la siente en su corazón la vive con el deseo de ser santo.

El Seminario es una realidad que todos debemos cuidar y valorar. En las familias cristianas esta responsabilidad se vive si los padres educan a los hijos valorando positivamente la vocación sacerdotal; los sacerdotes están llamados a dar testimonio de que, a pesar de las dificultades que sufrimos en estos momentos en la Iglesia, es posible vivir con alegría el ministerio entregándose generosamente al servicio del Señor; los catequistas tienen la gran responsabilidad de sembrar en el corazón de los niños y jóvenes que se preparan para recibir los sacramentos de la Iniciación Cristiana, el amor a Jesús y el deseo de vivir como Él; las comunidades parroquiales no deberían dejar de pedir al Buen Pastor que no les falte el testimonio de pastores según su corazón. En estos momentos todos tenemos la responsabilidad de mostrar la belleza de la vocación sacerdotal poniendo en valor el ejemplo de tantos presbíteros que, en la sencillez del trabajo diario, en la dedicación constante a sus parroquias y en la disponibilidad para servir gastan la vida día a día. De esto, que es lo que vive la inmensa mayoría de los sacerdotes, no hablan los medios de comunicación social.

La celebración del Día del Seminario debe ser también una ocasión para que en la catequesis y en los grupos juveniles de nuestra diócesis se hable a los niños y jóvenes de la vocación sacerdotal. Gracias a Dios sé de muchos jóvenes que, cuando han conocido a un sacerdote entregado a su misión y que vive con alegría la vocación, valoran su entrega porque les ha ayudado a crecer como personas y como cristianos. Me gustaría que cada joven que ha tenido esta experiencia se planteara la posibilidad de que también a él estuviera llamándole el Señor.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

El Seminario, una nova família

De vegades, quan algun sacerdot o seminarista descriu el Seminario com «una família», això pot sonar una mica forçat o estereotípic. Però aquesta és l'única forma amb la qual he sigut capaç de descriure-ho des de que vaig entrar-hi. Preguem junts, mengem junts, fem activitats i esport junts, i estudiem junts; però no som simplement un col·lectiu on l'individu desaparegui. Es fomenta la pregària personal, l'estudi i l'esforç individual, i el servei de cadascú als demés. Vius i convius amb gent de totes les edats amb el mateix objectiu i les mateixes creences que tu (i, quasi sempre, amb més experiència), i saps que pots comptar amb ells per a qualsevol cosa que necessitis, deixant-te el camí lliure per a la formació en la vocació i el discerniment que sempre hem de dur a terme. Porto menys d'un curs ací i ja he guanyat més

de vint germans i in comptables formes d'aprofundir en la fe.

Alberto Alsina Ambró
Seminarista - Curs introductor

«El Señor me ha llamado para algo Grande»

Mi nombre es Sebastián Isael Pla Martorell, de Vinarós, y soy seminarista de Tortosa. Os voy a explicar brevemente mi vocación. Estudié Derecho en Castellón y en mi juventud no era creyente. Es más, me gustaba burlarme y perseguir las cosas de Dios y de la Iglesia. Mi apodo entre el grupo de amigos era «Saulo», curiosamente... Y al igual que el otro Saulo, un día el Señor me derribó del caballo. Noté la necesidad imperiosa de confesarme e ir a misa y desde entonces todo cam-

bió: descubrí a Dios, a María, a la Iglesia en profundidad. Aunque he sido fiscal y juez, sentí que Cristo me llamaba a otra clase de Justicia, a una entrega total. Tras discernir, decidí entrar en el Seminario y responder a esa llamada. ¿Estás oyendo la Voz de Dios en este momento de tu vida? Ponte a la escucha y sé valiente: el Señor te busca para algo Grande.

Isael Pla Martorell
Seminarista - 1.º curso

Com Déu crida?

Quan hom pensa en la «crida de Déu», la seva memòria retorna a aquell moment de irrupció d'una persona en la seva vida. Una persona, un amic, un conegut és únic i irrepetible. I si s'adreça a nosaltres és per a dir-nos quelcom que només és únic i irrepetible per a nosaltres. Per això

cal conèixer i estimar profundament aquesta Persona, nostre Senyor Jesucrist, per a després adonar-nos que és Ell qui ens crida, i per això es fa difícil explicar una experiència d'aquest tipus. Però tothom experimenta aquell «moviment interior», aquella certesa més o menys accentuada que ens empeny a decidir en les petites i grans coses de la vida. Si profunditzem en nosaltres mateixos en el silenci, en l'oració, però també, al començament, amb una simple introspecció psicològica, ens adonem que sovint no només estem dialogant amb nosaltres. Dialoguem també amb «algú» que no som nosaltres i que guia la nostra vida, sobretot en les qüestions més radicals i les preguntes més fonamentals.

Matteo Bordignon
Seminarista - 4t curs

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si vivim com Jesús ens ha ensenyat i en harmonia amb el que anunciem, el nostre testimoni serà fructuós» (3 de gener).

@Pontifex: «Jesús és el do de Déu per a nosaltres. Si l'acollim, nosaltres també podem ser do de Déu per als altres» (4 de gener).

@Pontifex: «L'Església creix en silenci, amb la pregària i les bones obres que donen testimoni» (5 de gener).

@Pontifex: «L'amor no tolera la indiferència, l'amor és compassiu. L'amor és posar el cor en joc pels altres» (5 de gener).

«M'estic preparant per a ésser mossèn!»

Durant el mes d'agost passat vaig estar treballant al bar del poble natal dels meus besavis, on he passat estius i festes des que vaig néixer. Durant aquell mes va pujar durant tres dies un professor d'una escola d'hostaleria per ajudar-nos amb consells pràctics i agilitzar la nostra feina, sobretot la de la cuina, ja que havíem estrenat nova carta.

En un d'aquells dies, conversant amb ell, va arribar la pregunta que sempre és inevitable: «Què has estudiat? A què et dediques durant l'any?». Jo era conscient que la meua resposta, per experiència d'altres vegades, el sorprendria, així que vaig ser directe: «M'estic preparant per a ésser mossèn!». La seva resposta davant la meua afirmació també va ser immediata: «Mira, Santi, jo no crec en déus ni en coses d'aquestes, però sé que si el món no hi hagués gent disposada a dedicar la seva vida per millorar la dels altres, no aniríem bé». Em va sorprendre molt la seva reacció. Amb la fama que sovint tenen l'Església i els capellans, vaig pensar que ell tenia una idea molt maca del que és un capellà. Si més no, era una idea molt positiva.

A partir d'aquí vam encetar una conversa sobre problemes del món, injustícies i, finalment, va acabar compartint amb mi certes coses dures de la seva vida personal. Vaig quedar molt agraït d'aque-

lla conversa. I, enmig del context en el qual em trobava durant l'agost —un ambient molt diferent del que tinc durant l'any— em va ajudar a comprendre que, malgrat el context aparentment superficial i secular en el qual estem immersos, la gent segueix tenint en el seu interior angoixes, manca de sentit, patiment, foscors, buidor, desig de plenitud i necessitat de ser escoltada gratuïtament. I, probablement, és en aquest terreny de proximitat que podem proposar la vida cristiana amb més força com a resposta fecunda a totes aquestes inquietuds, tal com ens recorda el mateix Senyor: «He vingut perquè tingueu vida, i en tingueu en abundància» (Jn 10,10).

Santi Martínez Alonso
Seminarista - 4t curs

El camí a seguir

Plantejar en termes d'utilitat la meua opció pel sacerdocí als 74 anys seria un error. Des de la viudetat ho considero un encert. Si Jesús es feia constantment present entre la meua esposa i jo pel sagrament del matrimoni; aviat un tros de pa a les meves mans es podrà fer Cos de Crist, partit, repartit i compartit entre una comunitat de germans. En la presència eucarística de Crist ens trobem congregats per l'amor els qui anhelem el Regne i els qui ja hi són.

Feliços tots els qui em van indicar que aquest era el meu camí a seguir.

Mn. Jesús Cid
Diacon permanent preparant-se per al sacerdocí

Todos a una

Al detenirme y observar la realidad pastoral actual, inevitablemente me invade una doble sensación: por un lado, una profunda preocupación por la escasa y a veces tan pobre participación sacramental de los fieles en la vida de la parroquia, especialmente tantos jóvenes. Pero, por otro, tal realidad suscita y debe suscitar un deseo de entusiasmo por la entrega de aquellos, sacerdotes religiosos y fieles, que juntos buscan las mil y una manera de frenar un huracán que viene aflorando cada vez más a la aurora del alba.

Sí, hemos de afirmarlo sin ningún tipo de desavenencia, un huracán revestido de falta de vocaciones, de neo-pelagianismo, de neo-gnosticismo, de secularismo, de indiferentismo, de individualismo y de desencanto generalizado está provocando un desangramiento pausado en nuestras parroquias. No obstante, la realidad no debe mermar jamás nuestra esperanza como Iglesia, nuestra alegría y nuestro deseo de seguir trabajando por el reino por dos razones fundamentales: Cristo está presente en su Iglesia y no nos abandona y porque el Espíritu Santo suscita constantemente nuevas maneras de vivir la fe.

Por ejemplo, constato por un lado presbíteros conscientes que el tener que ir movilizándose de un lado a otro no les supone incomodidad alguna. Pero, por otra, me encuentro a muchos fieles a los que tal movilidad les está costando y abandonan la parroquia. Es decir, como Iglesia hemos de aceptar que igual que nos movemos a los pueblos colindantes para ir a comprar, para ir al médico, deporte, etc., también habremos de movernos para la fe. Y es que el futuro próximo pasará por pequeños núcleos, o pequeñas comunidades, que nacen de la parroquia y para la parroquia, de las cuales me siento profundamente enamorado.

Son comunidades abiertas, fuertes y devotas, en lugares estratégicamente pensadas, acompañadas por pastores que entusiasman pero no desesperan, que custodian pero no fuerzan, que escuchan pero no sentencian, y la de un rebaño que camina y no abandona, que se remanga y no se engría y que acepta y no se indigna. Es decir, *todos a una* conscientes que la ardua pero hermosa tarea de la fe nos atañe a todos y sólo desde una auténtica comunión eclesial podremos dar respuesta a nuestro presente y futuro próximo sabiendo que cielo y tierra pasarán, más sus palabras no pasarán (Mt 24,35).

Christian Pinto Corvalán
Seminarista

AGENDA

- ▶ **Dilluns 18**, Horta de Sant Joan, convent de Sant Salvador, a les 12 h, Missa solemne amb motiu de la festa de Sant Salvador.
- ▶ **Dimarts 19**, Tortosa, monestir de Santa Clara, a les 17.30 h, professió perpètua.
- ▶ **Dissabte 23**, Tortosa, Patronat, a les 10 h, Jornada diocesana d'Entitats Socials. / Catedral, a les 18 h, Missa aniversari de la mort de Mons. Manuel Moll i Salord. / Catedral, a les 19 h, pregària preparatòria de la Baixada de la Cinta.
- ▶ **Diumenge 24**, Tortosa, Catedral, a les 24 h, Missa de la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i dr. de l'Església. *Tortosa*: Commemoració de Sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimarts [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, espòs de la Beaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienveni-

do, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. *Sant Feliu de Llobregat*: Commemoració de Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Diumenge vinent, Ill de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

Diumenge II de Quaresma (C)

COMENTARI

Escoltar la veu de Crist

La fe realment no és fàcil, sobretot si comporta sofriment. Déu diu a Abraham: *Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar, doncs, així serà la teva descendència.* És una paraula que costa de creure perquè Abraham no té fills. Però: *Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa.* Per això, Abraham és el pare de la fe. I Déu segella el seu compromís amb el sacrifici dels animals.

Abans de l'escena de l'evangeli d'avui Jesús parla als apòstols de la seva passió i mort i de com cal carregar-se cada dia la creu i seguir-lo. Paraules no fàcils d'entendre i encara menys de seguir. Ara entenem millor la transfiguració: *Mentre pregava [Jesús], es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant.* I apareixen Moisès i Elies. Podem dir que els apòstols es troben al cel: *Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.* No demanen res a per ells. Només gaudir sempre d'aquella felicitat. Però arriba la veu del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit: escolteu-lo.* Aquest Jesús que us parla de la mort i que us convida a seguir-lo prenent també la vostra creu és el meu Fill estimat. Ara és aquest el camí que cal fer; ja arribarà després la glòria que acabeu de tastar. *Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.* Cal continuar ara el camí que portarà a la creu i a la mort. Però també, després, a la glòria.

Per això es queixa Pau: *N'hi ha molts que pel seu estil de viure, són contraris a la creu de Crist... però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel d'on esperem Jesucrist que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós.* Ara cal seguir el camí de la creu. És el camí que ha seguit Pau: *Germans, segueu el meu exemple,* és el camí que ha ensenyat Crist, el camí de la fe d'Abraham. La creu sempre és dura, difícil. Però el camí per a la glòria passa necessàriament pel camí de la creu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. Después el dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates.»

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R. Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos, nosotros, somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo». Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.